

РЕШЕНИЕ

№ 1223

гр. София, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Пламен Панайотов

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11404** по описа за **2022** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Й. А. З., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Г. Б., срещу решение № 4433/21.11.22 г., постановено по НАХД № 16578/21 г. на Софийски районен съд, НО, 18 с-в, с което потвърден електронен фиш (ЕФ) серия К № 5294779 на СДВР, с който на Й. А. З. е наложена глоба от 1200 лева за нарушение на чл.21, ал.2 вр. ал.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на основание чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал. 4 от ЗДвП.

Касаторът счита, че решението е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Излага съображения, че от така изписаният ЕФ, не става ясно на какво се базира констатацията на административно-наказващия орган, за каква повторност става дума и по коя алинея. Сочи, че СРС не е коментирал факта, че нарушението не е описано нито от фактическа, нито от правна страна. Твърди, че от посоченото в ЕФ на става ясно влязъл ли е в сила посочения ЕФ, от кога и дали е изтекъл едногодишния срок. Също така не е установено, кой е управлявал въпросното МПС, за да говори за повторност, тъй като издадения ЕФ не съдържа въвеждане на правна норма, обуславяща допустимостта на съставения фиш, така че да е ясно коя е правната норма даваща възможност на властническия орган да състави същия, а не да изготви АУАН.

Сочи, че не е възможно да се изпълни законното изискване за установяване и наказване на нарушението в отсъствието на контролен орган, ако с автоматизираното техническо средство не се установят всички елементи от състава на съответното административно нарушение. Излага още, че в електронният фиш не е посочен и допустимият от закона толеранс, което води и неправилно определяне на приложимата правна норма и оттам на размера на глобата. Моли съда да постанови решение, с което да се отмени решението на СРС и да се отмени изцяло процесния електронен фиш.

Отвѣтникът Столична дирекция вътрешни работи, отдел „Пътна полиция“, чрез писмена защита оспорва касационната жалба. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба, поради което счита, че въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, VI-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

С решение № 4433/21.11.2022г., постановено по НАХД № 16578/2021г. Софийски районен съд, НО, 18-ти състав е потвърден електронен фиш, серия К № 5294779, издаден от СДВР. СРС е приел, че на 27.05.2021 г., в 17:24 часа, с автоматизирано техническо средство № MD1192 в [населено място], е констатирано управление по бул. „Ц. Б. III срещу номер 509 с посока на движение от бул. Н. П. към [населено място] при ограничение на скоростта въведено с ПЗ В26 за населено място до 40 км/ч, лек автомобил фолксваген битъл с рег. [рег.номер на МПС], който се е движел със скорост 89 км/ч, т.е. с превишена стойност на скоростта от 49 км/ч. Собственикът на това МПС е Й. А. З.. Служител на СДВР съставил обжалвания електронен фиш относно констатираното нарушение.

СРС е приел, че ЕФ е връчен на З. на 05.11.2021г. като в него е отразено, че тя е собственик на автомобила.

Въз основа на така установената фактическа обстановка районният съд от правна страна е приел, че при издаването на оспорения ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения - издаден е от компетентен административен орган, спазена е формата за съставяне и съдържа всички необходими реквизити. Изложил е мотиви, че от приложения протокол за метрологична проверка, издаден от служител на БИМ, е видно успешното преминаване на съответната метрологична проверка, както и че устройството е от одобрен тип. Посочил е, че няма съмнение, че именно за използваното в случая средство за измерване се отнася приложеният протокол от

метрологична проверка, т. е. - че такава е преминала успешно от същото със срок на валидност, обхващаш и процесната дата 27.05.2021г.

Първоинстанционният съд е счел, че за нарушението по чл. 182, ал. 4 вр. ал. 1, т. 5 от ЗДвП не се предвижда наказание лишаване от право, а само глоба, поради което издаването на ЕФ не е в несъответствие и от тази гледна точка с уредбата по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. Изложил е, че не намира отклонение на атакувания ЕФ от уредбата по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП или поне съществено такова, включително като ясно е посочено управление на кое точно МПС кога и къде е осъществено, с каква скорост, при какво въведено ограничение на скоростта, каква глоба се налага и как може да се заплати тя доброволно, като освен това е посочено също така съвсем ясно влизането в сила и кога на кой точно фиш обуславя извода за повторност.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Като извърши служебно проверка на основание чл.218, ал.2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл.220 от АПК, Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон.

Настоящият състав споделя изводите на първоинстанционният съд, че въз основа на събраните по делото доказателства следва да се приеме, че касаторът е нарушил чл.21, ал.2 вр. ал.1 от ЗДвП, а именно, че Й. А. З., като участник в движението, не се е съобразила с ограничението на скоростта въведено с пътен знак В26 за населено място. По аргумент от чл.21, ал.1 от ЗДвП в населено място ограничението на максимално допустимата скорост е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак - чл.21, ал.2 от ЗДвП. В разглеждания случай скоростта на автомобила е установена с пътен знак в населено място, като разрешената скорост е 40 км/ч.

Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, а приложените снимки, съгласно чл. 189, ал. 15 ЗДвП, са годни веществени доказателствени средства. Касационната инстанция напълно споделя мотивите на районния съд за доказаност на нарушението.

Съобразно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с техническо средство, в отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение.

Касационният състав преценява като неоснователни доводите на жалбоподателя за неспазена форма на санкционния акт, поради липса на реквизити. Задължителните такива на електронния фиш са изчерпателно уредени от законодателя в специалния Закон за движението по пътищата, съобразно която норма на чл. 189, ал. 4 изр. второ, електронният фиш съдържа данни за териториалната структура на МВР, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на МПС, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното ѝ плащане.

Видно от съдържанието на процесния електронен фиш, всички тези нормативно установени реквизити са налице, поради което така акт отговаря в пълна степен на законовите изисквания за форма и съдържание.

Правилно е прието, че нарушението е извършено в условията на повторност от

влизане в сила на друг ЕФ. Като е управлявала МПС със скорост от 89 км/ч, надвишаваща с 49 км/ч позволената от ЗДвП за движение въведено с пътен знак в населено място от 40 км/ч, касаторът е реализирала състав на нарушение именно по чл. 21, ал. 1 във вр. с чл. 182, ал. 4 от ЗДвП, за което правилно е административно наказан със съответното по вид и абсолютно по размер административно наказание.

Във връзка с доводите в касационната жалба, че в издадения ЕФ не е отразено дали е бил приспаднал толеранс и в какъв %. Действително разпоредбата на чл. 755, ал. 1, т. 2 от Наредбата за средства за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, сочи за толеранс ± 3 km/h до 100 km/h или ± 3 % от измерената стойност за скорости над 100 km/h – при реални условия на измерване на скорост при полеви тестове. Действително, в случая този толеранс за допустима грешка при работата на техническото средство не е взет предвид. Но дори и да бе взет предвид, той не би се отразил на крайния извод за наличие на нарушение, вкл. и за неговата правна квалификация. Т.е., дори и да би бил приспаднал толеранс, превишаването на скоростта пак би било със скорост над 40 км/ч.

Предвид изложеното и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл. 218, ал. 2 АПК, не се констатираха основания за отмяната му, поради което оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

По разноските. При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 3 и 5 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер, който следва да се определи на 80 лв., на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал. 1, във вр. с чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, VI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4433/21.11.22г. по НАХД № 16578/21г. на Софийски районен съд, НО, 18 с-в.

ОСЪЖДА Й. А. З., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция вътрешни работи сумата от 80 лв. разноски

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

